

La cua que mai no s'acaba

Ramon Gómez Molina

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

*No sé fer altra cosa que descriure i
explicar-vos tot allò que veig i escolto.*

L'autor.

–Quan creu que ens atendran?

–Depèn.

–De què?

–De la diligència i de l’humor dels funcionaris en servei.

En Damià era la primera vegada que hi acudia. L’un darrere de l’altre, unes cent cinquanta persones, a peu dret unes, repenjades a la paret altres, formaven una llarga cua. La majoria fumava. Una minoria era gent de color. Altres passaven l’estona llegint el diari. Un s’esforçava, sacsejant-lo amunt i avall, irat, perquè el bolígraf no fos tan cabut i li deixés acabar un sudoku a mig solucionar.

–Fa molt que véns?

–Més de sis mesos.

–Hi ha possibilitat que ens donin feina? –insistí en Damià.

–Molt remota, la veritat.

–Ja!

El convidà a agafar una cigarreta del seu paquet.

–Gràcies. –En un moment l’havia encesa i portada als llavis.

No gaire lluny, una noia joveneta bressolava suaument un carret en l’interior del qual plorava a raig fet un nadó.

–Es veu que el nen demana la seva ració matinal.

–Són molt exigents aquests petits –confirmà en Damià.

–Ella és mare soltera. Ve sovint per aquí.

–La pobra tindrà feina per sortint-se'n. No està la vida per gaires brocs.

–El que passa –mirà el cigarret amb certa perplexitat perquè no cremava com creia que ho havia de fer– és que li fa vergonya donar-li el pit, davant la curiositat de tants homes.

–Potser, sí –féu en Damià–. Diuen que la majoria de mares solteres ho són perquè els ha sortit el tret per la culata.

–Què vols dir?

–Sí, home. Un embaràs no desitjat per la parella, normalment precipita el casament que ella cobeja. Després resulta que ell és casat o que no vol sotmetre's al jou conjugal.

–I és clar: ella decideix tirar endavant sola.

–Potser sí que sigui com tu ho veus.

–Cada dia hi ha més mares solteres. Sembla una moda.

–Això em fa pensar que difícilment deu haver joves verges.

En aquell moment passava, pel mig de la calçada, una parella de guàrdies urbans muntats a cavall. Gairebé tothom els mirà perquè, animals i genets, constituïen una mena d'espectacle cada dia més difícil de contemplar.

–Creus que aquests dos, algun dia, poden trobar-se en la mateixa situació que nosaltres? –va deixar anar, consirós, en Damià.

–Si la situació econòmica del país empitjora, qui sap lo.

A tot això, la noia tragué la criatura del carret i, amorrent-la fortament contra el seu pit, li donà de mamar. Automàticament, el bebè deixà de bramar.

–El que resulta trist d'aquesta situació és l'herència que deixem als nostres fills: una mà d'obra més que abundant i, a la vegada, regalada. –En transformar-se la cigarreta en una burilla que començava a cremar-li els dos capcirons de la mà dreta, la va llençar amb visible enuig. Esguardà detingudament la mare soltera i, mig murmurant i mig preguntant, féu:

–Creus que aquest infant, dintre de vint anys, tindrà més sort que nosaltres, ara?

En Damià es gratà el clatell, pensarós, en fixar la mirada en un pit flàccid del qual el petit s'esforçava a treure el seu esmorzar quotidià.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

